

Marith Iedema

(S)experimenteren

Belevissen van een avontuurlijke seksjournalist

2018 Prometheus Amsterdam

© 2018 Marith Iedema
Omslagontwerp Bart van den Tooren
Foto omslag Ron de Wildt Fotografie
Opmaak Elgraphic bv, Vlaardingen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3620 8

I

Buiten gebaande paden

‘Hoe zagen haar borsten eruit? Had ze schaamhaar? Is ze klaargekomen?’ Ik vuur mijn vragen op Milan af. Hij voelt zich ongemakkelijk, dat is duidelijk. Hij is meer een doener dan een prater, als het seks betreft.

Het is eind 2010, en we hebben bijna twee jaar een relatie. Vanavond heeft hij het met een andere vrouw gedaan – voor het eerst. En ik heb hem hiertoe aangezet.

Ik voel een vage mix van afkeer en opwinding als hij me erover vertelt. Mondjesmaat. Hij antwoordt vooral met ja en nee op mijn tientallen vragen. Misschien moet ik hem even een moment gunnen om tot zichzelf te komen. Hem een douche laten nemen, de tijd geven om te bepalen hoe hij zich voelt. Maar ik ben te nieuwsgierig. Ik zie aan zijn gezicht dat hij wil dat ik mijn kop hou. Dat kan hij helaas niet van me vragen, want de deal was: alles kan en mag, zolang je het vertelt. Het eerste deel van die overeenkomst vindt hij duidelijk aangenamer dan het tweede.

II

Een halfjaar eerder

Milan heeft alles wat ik zoek in een man. Hij is lief, slim en lekker. Ik zag eens een vrouw in een zwembad donderen omdat ze haar ogen niet van hem kon afhouden. Met hem wil ik mijn leven delen, dat weet ik zeker. Zo zeker dat het me benauwt. Het idee dat we het de rest van ons leven alleen nog met elkaar doen vind ik beklemmend. Vóór Milan heb ik weinig seksuele ervaring opgedaan. Eigenlijk heb ik hem te vroeg ontmoet. Als twintiger hoor je te experimenteren. Ik zeker: want wie neemt iets aan van een ‘seksjournalist’ die zelf een groentje is?

Terwijl mijn leeftijdgenoten feesten en in het rond neuken, ben ik al gesetteld. Om te ontsnappen aan een antikraakwoning in een achterbuurt ben ik met Milan gaan samenwonen in bejaardenwijk Buitenveldert. We hebben zelfs een kat; huisje, boompje, beestje.

Ik snak naar spanning. Ik wil uit het keurslijf; fantasieer wat af, en raak er meer en meer van overtuigd dat het monogamieverhaal stinkt. Samen oud worden, kinderen, dát zie ik helemaal voor me. Maar waarom dit hand in hand moet gaan met seksuele exclusiviteit, het alleenrecht op elkaars lichaam, is mij een raadsel.

Ik lees alles wat in mijn straatje past en trek de conclusie dat monogamie eeuwen geleden bedacht is door religieuze overheden. Destijds was het zinvol. Dodelijke geslachtsziektes zouden zich als een lopend vuurtje verspreiden als Jan en alleman het met elkaar deed. En dan had je erfrecht. Als iedereen er een vrije seksuele moraal op na hield, was onduidelijk welk kind bij welke vader hoorde. Dan wist je

dus ook niet wie recht had op zijn nalatenschap. Nu niet meer relevant.

Ik verslind het boek *De spermaoorlog* van sociobioloog Robin Bakker. Bakkers conclusie: sperma is erop gericht 'vijandig zaad' te verslaan, om de eigen voortplanting te garanderen. Dat betekent dat mannen én vrouwen van nature niet monogaam zijn. Anders had sperma zich nooit zo ontwikkeld.

Dus geen wonder dat ik zin heb in een andere man, in andere mannén. Wat ik voor Milan voel verandert daardoor niet. Het liefst zou ik het beste van twee werelden combineren: de geborgenheid van een vaste relatie en de spanning van 'buitenechtelijke' seks. Vreemdgaan, daar pieker ik niet over. Ik heb het verwoestende effect gezien in mijn omgeving en wil het eerlijk doen. Ik wil onze liefde bevrijden van taboes en vastgeroeste, kleinburgerlijke opvattingen.

In theorie klinkt dat leuk. De vraag is natuurlijk of ik in de praktijk jaloers zal blijken. De gedachte om niet Milans enige te zijn, vind ik niet ondragelijk. Als ik maar zijn nummer één ben. Ik denk dat een beetje concurrentie me scherp houdt, en het trekt me aan om niet te leven als de meute. Ja, ik wil experimenteren met seksuele vrijheid. Maar er is een probleem. Milan is een unieke man: een trouwe, monogame macho. En een *caveman* die er niet aan moet denken dat een andere man aan zijn vrouw zit. Een 'rivaal' slaat hij het liefst knock-out met een honkbalknuppel. Bepaald geen geschikte kandidaat voor een open relatie. Als ik een vrije liefdesrelatie met hem wil, moet ik tactvol te werk gaan. Niet mijn sterkste kant.

Als we in de zon op ons balkon zitten snijd ik het onderwerp aan.

‘Waarom doe je het niet eens met een ander?’ zeg ik semi-casual. Ik ga heus niet opbiechten dat ik zin heb in een verzetje. Mijn leven is me lief.

Hij staart me aan alsof hij water ziet branden. ‘Met iemand anders neuken?’ Waar zit het addertje, zie ik hem denken. ‘Hoezo?’

Ik: ‘Nou, dat lijkt me spannend. Jou niet?’

Hij is zichtbaar in dubio. Is dit een valstrik? ‘Het lijkt jou spannend? Waarom?’

‘Tja.’ Goede vraag.

Milan kijkt me onderzoekend aan.

Snel leg ik uit dat mijn liefde voor hem nog even sterk is, maar dat ik steeds minder in monogamie geloof. Vol bravoure werp ik hem mijn argumenten voor de voeten. De spermatheorie. De religieuze regels, het erfrecht. Hij knikt zuinig. Ik zet door. ‘Nu hebben we voorbehoedsmiddelen, en medicijnen, maar we worden nog steeds geïndoctrineerd met het droombeeld van een levenslange relatie waarin je het alleen met elkaar doet. Terwijl dit in de praktijk helemaal niet haalbaar blijkt. Mensen blijven dat romantische ideaal verkondigen, maar ondertussen doet iedereen het in het ge-niep buiten de deur.’

‘Nou, nou, nou.’ Hij rolt met zijn ogen.

‘Kijk om je heen, Mil, je ziet toch zelf dat het vaker fout gaat dan goed?’

Dat vindt hij overdreven. ‘Maar ik kan niet ontkennen dat veel mensen vreemdgaan,’ geeft hij toe.

‘Ja. En zou het niet doodzonde zijn als ónze relatie hierop zou stuklopen?’ Ik kijk hem vragend aan. Hij knikt kort.

‘En weet je, om heel eerlijk te zijn heb ik ook weinig zin om me een leven lang te beheersen.’

Hij kijkt me strak aan, zegt niks.

‘Kun jij mij beloven dat je nooit vreemdgaat?’

Zonder een spoortje twijfel: ‘Ja.’

Niet het antwoord waarop ik hoopte. ‘Nou, dat vind ik naïef. Je hebt nooit eerder een lange relatie gehad. Dus hoe kan je dat zo stellig zeggen?’

Geïrriteerd: ‘Oké, voorlopig weet ik dat zeker.’

‘Precies, maar het gaat mij juist om de lange termijn. Overspeligheid zit in onze natuur. Dus hoe graag je me ook trouw wil zijn, het is niet zeker dat dit je een leven lang lukt. En voor mij geldt hetzelfde.’

Milan zucht diep. ‘Marith, ik ben het in theorie op sommige punten met je eens, echt waar. Misschien is monogamie een irrationele keus.’

Yes! Goed nieuws. Ik hou mijn adem in.

‘Maar ja, je kan niet alles rationaliseren. Zeker dit niet.’
Daarmee is de kous af.

Kwellen en commanderen

Dat Milan niet enthousiast reageert op mijn idee om af te stappen van monogamie betekent niet dat ik de handdoek in de ring gooi. Rome is ook niet in één dag gebouwd. Ik vind afleiding in mijn werk, waarvoor ik wekelijks bijzondere mensen ontmoet. Vandaag sta ik op de stoep voor het huis van Meesteres Marianne, in Amsterdam Slotervaart, en ril. Wat is de winter toch kut.

De bel maakt een schril geluid. Terwijl ik wacht, neem ik

de omgeving in me op. De straat ziet zwart van de schotels. Een vrouw kijkt met opgetrokken wenkbrauwen op me neer vanaf het balkon op eenhoog. Een vreemde plek voor een SM-studio.

De deur wordt van het slot gehaald. Ik hup van mijn ene voet op de andere. Pluk aan mijn sjaal. Het wordt al donker. Misschien had ik iemand op de hoogte moeten stellen van mijn plannen. Ik werk aan een stuk over twintig jaar Wasteland, het grootste fetisjfeest van Nederland. Marianne en partner waren erbij vanaf het eerste moment en ik mag hen interviewen.

Een reusachtige man verschijnt in de deuropening. Hij lijkt op een beul uit de Middeleeuwen, met zijn kale kop en leren rok. Zonder een woord te zeggen doet hij een stap opzij om me binnen te laten. Ik wring me langs hem heen. De muren van het huis hangen vol met stokken, gasmaskers, messen en zweepen met ijzeren punten. De Beul begeleidt me naar de SM-studio, waar zijn vrouw haar klanten ontvangt. In het midden van de ruimte staat een gynaecologenstoel, daarnaast een stalen kooi. In de kasten liggen genoeg martelattributen om een museum mee te vullen. De Meesteres komt binnen. Ze loopt op me af en stopt pas als ze vlak voor me staat. Een penetrante rubbergeur, afkomstig van haar latexjurk, prikt in mijn neus.

Ik onderdruk de neiging achteruit te deinzen. Met haar wijsvinger duwt ze mijn kin omhoog. De Beul komt vlak naast haar staan. Adem op mijn gezicht.

‘Zo, meisje, ben je hier helemaal alleen?’ vraagt ze. Ik knik. Bedenk me en begin met mijn hoofd te schudden. ‘Vind je dat verstandig?’ Twee paar ogen kijken me strak aan.

Een paar lange seconden blijft het stil en dan barst het stel uit in een daverend gelach. Mijn hand wordt geschud en er loopt een jongen de studio binnen. Hij is bleek, alsof hij is opgegroeid in een kelder. Het blijkt de huisslaaf. Hij vraagt of ik iets wil drinken. Geheel vrijwillig dient hij het stel, en hij laat zich als een hond behandelen. Dat geeft hem een kick. Als tegenprestatie geeft de Meesteres hem zo af en toe een gratis martelbeurt. Verbluft neem ik een glas water aan en neem een slok. De Meesteres geeft me een rondleiding door haar studio, waar ze al meer dan twintig jaar klanten ontvangt. Soms één, soms wel vier op een dag – haast zonder uitzondering mannen. Hun wensen variëren. De een wil opgesloten worden in de kooi, de ander vindt het geil als de Meesteres over hem heen loopt met naaldhakken. Er komen ook diehard SM-liefhebbers over de vloer. De Meesteres vertelt tussen neus en lippen door dat ze wel eens armen aan benen naait.

Op mijn vraag of ze seks heeft met haar klanten kijkt ze me ijskoud aan. ‘Ik ben geen hoer. Een ware meesteres heeft nooit geslachtsgemeenschap. Dat is iets voor die charlatans van de Wallen.’

De huisslaaf loopt met gebogen hoofd achter ons aan.

‘Hoelang ben je al slaaf?’ vraag ik.

Hij kijkt naar zijn meesteres. Die knikt kort. Hij heeft toestemming om te spreken. Met zachte stem zegt hij: ‘Een jaar.’ Hij kijkt naar de grond.

De Meesteres krijgt genoeg van zijn gedraai. ‘Oprotten. Ga de afwas doen.’

De slaaf doet wat hem gezegd wordt.

‘Wat is dat?’ Ik wijs op een apparaat in de hoek van de kamer, ter grootte van een schoenendoos. Een soort automa-

tische reuzenpotloodslijper, met een opening die groot genoeg is voor een penis.

Toevallig heeft de Meesteres hem vorige week gebruikt, en dat gefilmd.

‘Hier, kijk maar.’

Ik zie hoe een half stijve piemel de machine in wordt gezogen. Het apparaat begint te trillen en te schokken.

‘Ah, een aftrekapparaat,’ zeg ik.

De Meesteres glimlacht. De machine beweegt harder en harder. Als de klant klaarkomt klinkt er een slurpend geluid. De man gilt.

De Meesteres en haar partner schaterlachen. ‘Zijn zak werd in één keer leeggezogen toen hij klaarkwam. Dat doet pijn, joh,’ zegt de Beul. Net als de Meesteres is hij een sadist. Helaas is er nauwelijks een markt voor SM-meesters.

Ik krijg in de woonkamer een kopje thee ‘voor de schrik’ en we praten over het Wasteland van vroeger. Dan vinden ze het welletjes. Ik word vriendelijk verzocht te vertrekken.

Milan ligt naast me te slapen. Moe van een wilde nacht met een andere vrouw. Het is de tweede keer dat hij gebruik heeft gemaakt van wat we onze ‘open relatie’ noemen, die nu vier maanden duurt. Eigenlijk is onze verhouding niet écht open. We zijn tot een afspraak gekomen die anderen misschien oneerlijk in de oren klinkt: Milan neukt buiten de deur, ik ben monogaam. Knappe vent die nee zegt tegen zo’n aanbod.

Voor nu heb ik vrede met de situatie, want ik krijg de spanning die ik zoek.

Ik stel me voor hoe hij seks heeft met ‘die ander’. Hoe hij haar kust, vasthoudt. Zal hij haar hebben aangekeken tijdens het neuken? Ik ga rechtop zitten. Ben ik jaloers? Geen idee. Ik ben eerder in de war. Eén ding weet ik wél: mijn verliefdheid op Milan heeft een boost gekregen en dat is allerm minst onprettig. Ik bekijk hem ineens met andere ogen. Niet als mijn huisgenoot met wie ik lief, leed en kat deel, maar als de begeerlijke man die hij is. Zoals zij hem vannacht zag. In de lange relatie overheerst de liefde, en de lust wordt het ondergeschoven kindje. Milan is een lot uit de loterij. Maar ons samenzijn is zo vanzelfsprekend dat ik dit soms vergeet.

Een gelukkige kut

Er ligt een stapel post op de deurmat. Ik leg de brieven op tafel. De kat duikt erop, en gaat met een dikke envelop aan de haal. Hij snuift eraan als een bezetene. Met moeite ontfutsel ik hem de brief. Nieuwsgierig bekijk ik de inhoud: een zakje specerijen waar ‘Kutkruiden’ op staat. Ik frons mijn wenkbrauwen en lees verder: ‘Vaginakruiden, voor een stoombeurt.’ Ik draai het zakje om. ‘Rustgevend, voor de felle flamoës.’

Wat?

Ik krijg wel vaker spullen opgestuurd die met seks te maken hebben: boeken, speeltjes. Maar dit is wel heel apart. Er zit geen toelichting bij. Geïntrigeerd surf ik naar kutkruiden.nl. Wat is in hemelsnaam een ‘felle flamoës’, en waarom denkt iemand dat ik er zo een bezit?